

„Kde jste ubytovaný?“ zeptal se mě.

Připustil jsem, že zatím nikde.

„Co kdybyste zůstal se mnou? Mám tu ve vsi pronajatý pokoj. Pokud vím, mají tam volné místo. Budeme mít dost času se tím probrat. Je tam i telefon, takže budeme ve spojení s centrálou.“

Nevěděl jsem, co na to říct. Mí kolegové se však tvářili, že jim taková nabídka vytrhne trn z paty. Bůhví jestli pro mě vůbec nějaké ubytování zajistili.

„Rakouská policie náklady za vás ráda zaplatí,“ vyložil na stůl poslední trumf Prohazka, čímž celou záležitost uzavřel.

Hrdlička s Vostrým zůstali v domě nebohého pana Zahrádky, zatímco Částka nás dovezl těch několik desítek metrů ke stavení s ručně vyvedenou plachtou ZIMMER FREI na plotě. Při bližším zkoumání jsem zjistil, že jde o prostěradlo, které teď vlhce pleskalo do pletiva.

Působilo to poněkud neseriózně, ovšem za plotem se vyjímala krásná kamenná chalupa s polovalbovou střechou, zkosenou nad průčelím pobitým dřevěnými prkny. Sněhobílá omítka s tmavými čtverci nevelkých oken budila pocit útulnosti.

Ukázalo se, že patří manželskému páru z krajského města. Jmenovali se Robert a Magda Soukupovi a tvořili značně nesourodou dvojici. Robert měl v sobě něco studeného, ruku při pozdravu ani nestiskl. Za kulatými brýlemi na mě bázlivě mrkala jeho malá očka, která jako by neustále hledala únikovou cestu. Jeho žena Magda byla očividně z úplně jiného těsta. Široký úsměv, šlachovité ruce, horké dlaně. Vlasy černé jako uhlí, rty lemované tenkými vráskami.

Prohazku vítali jako starého známého, tykali mu a říkali mu Helge. Už se stihl zabydlet v podkroví. Soukupovi tam vybudovali prostornou místnost s krbem a francouzským oknem shlížejícím přes zahrádku na potok. Já jsem se musel spokojit s menším komfortem – měl jsem bydlet v přízemí, v místech, kde bývala stáj pro dobytek. Ale neprotestoval jsem. Po tom všem jsem byl hlavně rád, že jsem v suchu a teple.

Vybalil jsem si, převlékl se a několik minut si rovnal záda na posteli. Po stropě se procházel pavouk, možná mu vadilo, že bude muset sdílet prostor s vetřelcem. Neměl jsem to srdce vyhodit ho na děšť.

K ubytování patřila i večere. Kuchyně a jídelna v jednom byla vybavena bytelným dřevěným stolem s lavicemi. Celý interiér byl laděný do rustikálního stylu, na zdi visely hodi-ny s kukačkou, svazek obilných klásků, malované talíře.

Šunkofleky a lahvové pivo s tím chalupářským kolorem dokonale ladily, roztopená kamna a praskání hořících polen ve mně vyvolávaly hřejivou, uvolněnou náladu. Prohazka se choval jako doma, bez vyzvání se usadil, nalil si pivo a pustil se do jídla. Následoval jsem tedy jeho příkladu.

Naši hostitelé si také přisedli. Vypadali jsme jako rodina, která se po dlouhém dni sešla u jednoho stolu. Mluvili jsme německy. Klábosili jsme o všedních věcech, zejména o počasí, jenže po chvíli se rozhovor zákonitě stočil na vážnější notu, ladící s úmrtím místního občana. Magda vládla plynou němečinou, zato její muž se pohyboval na hranici svých lingvistických schopností.

Když jsme dojedli a hostitelé se věnovali sklízení nádobí, podal mi Prohazka přes stůl ruku.